

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 81/2026
05.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 3. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића и адвоката Бранислава Годоровића, Стефана Стевановића и Данила Божовића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 49/22 од 26.07.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 20/24 од 14.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића и адвоката Бранислава Годоровића, Стефана Стевановића и Данила Божовића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 49/22 од 26.07.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 20/24 од 14.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 49/22 од 26.07.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 3. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године и 2 (два) месеца и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.08.2022. године до 31.08.2022. године.

Према окривљеном АА изречена је мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности, па је окривљеном забрањено да обавља дужност руководиоца јавних васпитних и медицинских установа у трајању од 2 (две) године од дана

правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора, не урачунава у време трајања ове мере, сходно члану 85. Кривичног законика.

Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећеном Универзитету у Крагујевцу, на име имовинскоправног захтева плати износ од 2.780.000,00 динара, а оштећеном Факултету ... наука у Крагујевцу износ од 3.600.000,00 динара, као и да накнади трошкове кривичног поступка и то: Вишем суду у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције на име паушала, износ од 20.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 155.250,00 динара, те оштећенима Универзитету у Крагујевцу и Факултету ... наука у Крагујевцу износ од 1.794.420,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о осталим трошковима суд одлучити посебним решењем, а на терет окривљеног.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 20/24 од 14.08.2025. године, у првом ставу, делимичним усвајањем жалби окривљеног АА и његових бранилаца, укинута је пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 49/22 од 26.07.2024. године, само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка и предмет је у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, док је другим ставом, делимичним усвајањем жалби окривљеног и његових бранилаца, а поводом истих и по службеној дужности преиначена пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 49/22 од 26.07.2024. године, само у погледу одлуке о казни, па су окривљеном АА, најпре утврђене појединачне казне затвора, за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим и то за кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 3. Кривичног законика, казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.08.2022. године до 31.08.2022. године, док су у преосталом делу жалба окривљеног и његових бранилаца, као жалба јавног тужиоца ВЈТ у Краљеву, одбијене као неосноване и првостепена пресуда јр у непреиначеном делу потврђена, осим у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Живорад Лекић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине првостепену пресуду у целини и другостепену пресуду у ставу другом и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Предложио је да буде позван на седницу већа, као и да се извршење правноснажне пресуде одложи.

- браниоци окривљеног АА, адвокати Бранислав Тодоровић, Стефан Стевановић и Данило Божовић, због повреде закона прописане одредбом члана 485. став 4. ЗКП, коју конкретизују истицањем битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног АА, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, су неосновани.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног АА у поднетим захтевима истичу да се правноснажна пресуда заснива на незаконитом доказу и то на одбрани окривљеног ББ, која је дата 10.08.2022. године пред ВЈТ у Краљеву у поступку К По4 77/23, након чега је кривични поступак у односу на окривљеног ББ раздвојен и правноснажно окончан, а суд се, према наводима захтева супротно одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП упознао са садржином његовог исказа и на том исказу засновао осуђујућу пресуду у односу на кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 3. Кривичног законика.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА Врховни суд оцењује, као неосноване.

Из списка произилази да је ВЈТ у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције против окривљених АА и ББ, дана 28.10.2022. године поднело оптужни акт Ктo Ко 92/22, измењен дана 30.10.2023. године, због постојања основане сумње да је окривљени АА учинио кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 3. Кривичног законика и кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, а окривљени ББ продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, који поступак је након доношења решења о раздвајању поступка Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 49/22 од 22.12.2023. године, настављен у односу на оба окривљена појединачно због истих кривичних дела.

Из списка, даље произилази да је првостепени суд, на главном претресу, сходно одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, прочитао одбрану окривљеног ББ, дату пред ВЈТ у Краљеву дана 10.08.2022. године и током раздвојеног поступка који је против њега вођен по наведеном оптужном акту. Првостепени суд је наведени доказ – одбрану окривљеног ББ, извео као доказ, након што је поступак према њему правноснажно окончан и исти оглашен кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, пресудом Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 77/23 од 30.01.2024. године, која је у погледу одлуке о кривичној санкцији преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 5/24 од 14.05.2024. године.

Одредбом члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, прописано је да осим у случајевима посебно прописаним у овом закону, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се по одлуци већа прибавити сходном применом члана 405. овог законика, ако је реч о исказу саопштеног према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

Из цитираних законских одредби произилази да је, упознавање са садржином записника о исказу саоптуженог, дат пред ВЈТ у Ваљево према којем је поступак већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом, начин извођења доказа на главном претресу, те исказ саоптуженог, сам по себи није недозвољен доказ и коришћење истог и заснивање пресуде против другог окривљеног на том доказу, није искључено ни забрањено одредбама кривичног процесног закона.

Сходно томе, неосновани су наводи бранилаца окривљеног АА да се пресуда не може заснивати искључиво или у одлучујућој мери на таквом доказу, јер се наведено не односи на процесну ситуацију прописану чланом 406. став 1. тачка 5) ЗКП, када се врши упознавање са садржином исказа саоптуженог према коме је кривични поступак раздвојен или већ правноснажно окончан осуђујућом пресудом, што је у конкретној ситуацији случај, већ на процесну ситуацију прописану одредбом члана 481. став 2. ЗКП, на коју управо указују браниоци окривљеног АА, адвокати Данило Божовић, Стефан Стевановић и Бранислав Тодоровић у поднетом захтеву, односно на понављање кривичног поступка осуђеном у одсуству када се тражи понављање кривичног поступка јер је наступила могућност да се суђење спроведе у присуству окривљеног и у том случају се у поновљеном поступку пресуда не може искључиво или у одлучујућој мери заснивати на исказу саучесника окривљеног који је већ осуђен, што није ситуација у овом кривичном поступку.

Међутим, и поред овога, побијане правноснажне пресуде се заснивају и на бројним другим доказима изведеним на главном претресу пред Вишим судом у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције – исказима сведока и писаним доказима, појединачно побројаним на странама 29. до 62. првостепене пресуде.

Имајући у виду све наведено, а како из списка предмета и изреке правноснажне првостепене пресуде произилази да је окривљени ББ, учествовао као саучесник у извршењу кривичног дела из члана 366. став 3. Кривичног законика за које је окривљени АА, поред осталог, оглашен кривим и осуђен, те да је поступак према њему правноснажно окончан, то је, по оцени Врховног суда, правилно првостепени суд поступио када је, на главном претресу извршио увид у одбрану окривљеног ББ, изнету током поступка - пред јавним тужиоцем и судом, сходно одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП.

При томе, неосновано бранилац окривљеног, адвокат Живорад Лекић указује на пресуду Врховног касационог суда Кзз 1142/17, у којој је реч о другачијој правној ситуацији – у којој је осуђујућа пресуда заснована на исказу раније осуђеног саучесника, који је он оповргао, док је у конкретном случају реч о исказу раније осуђеног саучесника, у односу на кога је вођен одвојен кривични поступак, а који је признао извршење кривичног дела за које се терети и при ком исказу је, супротно наводима захтева, у битном остао до краја поступка, при чему теретећи окривљеног АА, себе никако није довео у повољнији положај за радње које је предузео у договору са њим.

Поред овога, браниоци окривљеног АА даље наводе да је суд супротно закону, користио садржину кривичне пријаве МУП РС, Одељење за борбу против корупције КУ 541/22 од 10.08.2022. године и на њеној основи утврђивао одлучне чињенице, иако иста нема доказну снагу у кривичном поступку, већ представља само иницијални акт за предузимање кривичног гоњења, те да је на тај начин пресуда заснована на незаконитом доказу, износећи при томе и тврдњу да је на садржини кривичне пријаве, суд засновао

закључак о постојању процесних радњи које прекидају ток релативне застарелости кривичног гоњења.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, браниоци окривљеног АА истицали су и у жалби изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 49/22 од 26.07.2024. године, а Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за свој став – да суд своју одлуку није засновао на садржини кривичне пријаве, већ је исту користио искључиво у циљу сагледавања хронологије предузетих процесних радњи, на страни 8. у трећем пасусу, образложења пресуде Кж1 По1 20/24 од 14.08.2025. године, изнео разлоге које у свему као јасне и правилне, прихвата Врховни суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП, налазећи да се не ради о коришћењу незаконитог доказа, у смислу навода захтева, јер кривична пријава није коришћена као доказ за утврђивање одлучних чињеница, већ искључиво као оријентир у сагледавању предузетих процесних радњи, међу којима је и доношење наредбе надлежног суда Пов По4 153/20 од 14.07.2020. године о претресању уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају електронски записи, која исправа је достављена у прилогу кривичне пријаве МУП РС, Одељење за борбу против корупције КУ 541/22 од 10.08.2022. године и представља саставни део списка предмета у који је суд извршио увид.

Имајући у виду наведено, а како наредба о претресању просторија и уређаја за аутоматску обраду Пов По4 153/20 од 14.07.2020. године, као и сама радња претресања сервера у канцеларији техничког секретара Факултета ... наука у Крагујевцу, о којој је дана 17.07.2020. године сачињен записник о претресању опреме, представљају законите радње, предузете у свему у складу са одредбама ЗКП, ради откривања кривичног дела и откривања и гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела, сходно одредби члана 104. тачка 3. Кривичног законика, то је њиховим предузимањем, супрото наводима бранилаца окривљеног, дошло до прекида тока релативне застарелости кривичног гоњења окривљеног АА, због кривичног дела из члана 359. став 1. кривичног законика, како су то правилно оценили и нижестепени судови, па су наводи бранилаца окривљеног, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 103. тачка 5) Кривичног законика, од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

При томе, Врховни суд налази да се тврдња бранилаца о незаконитости коришћења кривичне пријаве као доказа заснива на наводима првостепеног суда изнетим у образложењу првостепене пресуде - да кривична пријава представља доказ у кривичном поступку. Међутим, иако је такво навођење првостепеног суда неправилно, наведено, у конкретном случају, нема утицаја на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, будући да се овим наводима у суштини оспоравају разлози пресуде, што представља битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Следствено свему наведеном, Врховни суд налази да је првостепени суд, законито, у доказном поступку извео доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју браниоци окривљеног АА неосновано указују у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Поред овога, бранилац окривљеног АА, адвокат Живорад Лекић, кроз истакнути разлог за подношење захтева за заштиту законитости из члана 439. тачка 1) ЗКП, оспорава постојање законских обележја кривичног дела из члана 359. став 1. Кривичног законика, указујући да окривљени у релевантном периоду није имао својство службеног лица – ..., при чему своје наводе заснива доводећи у везу време стицања звања доктора наука од стране ВВ са временом ступања окривљеног на функцију ..., тврдећи да у моменту стицања тог звања, окривљени није имао наведено својство, због чега није могао бити извршилац предметног кривичног дела.

Изнети наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића, по оцени Врховног суда, нису основани.

Одредбом члана 359. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело злоупотреба службеног положаја чини оно службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог.

Дакле, радња извршења кривичног дела из члана 359. став 1. Кривичног законика садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у искоришћавању службеног положаја и овлашћења, прекорачењу граница службеног овлашћења или невршењу службене дужности, а последица може бити прибављање себи или другом физичком или правном лицу какве користи, другом наношење какве штете или се може огледати у тежој повреди права другог.

Из изреке, побијане правноснажне пресуде произилази да је окривљени АА, између осталог, оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, јер је на месту ближе означеном у изреци пресуде „у временском периоду од 12.06.2014. године до краја октобра 2015. године, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан да својом радњом чини дело и да је његово дело забрањено, а хтео је извршење истог, у својству службеног лица, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења, прекорачењем граница свог службеног овлашћења прибавио другом физичком лицу какву корист и нанео штету, тако што је као редовни професор на Факултету ... наука у Крагујевцу, Универзитета у Крагујевцу....довео ВВ на Факултет ... наука у Крагујевцу и рекао осуђеном ББ да њему треба да помогну....да треба да докторира на Факултету ... наука у Крагујевцу, па се осуђени ББ, ... Факултета ... наука у Крагујевцу, сагласио и прихватио овакав захтев окривљеног АА, који је даље на себе преузео организацију у вези докторских студија ВВ, па је ВВ дана 12.06.2014. године поднео пријаву докторске дисертације Факултету ... наука у Крагујевцу, а затим након одбране докторске дисертације од стране ВВ дана 31.03.2015. године, осуђени ББ, у својству ... Факултета ... наука у Крагујевцу и окривљени АА, у својству ... Универзитета у Крагујевцу, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења и прекорачењем граница свог службеног овлашћења, својеручно потписали ВВ диплому бројод ...2015. године, о стеченом научном називу доктор ... наука, коју му је потом Универзитет у Крагујевцу издао крајем октобра 2015. године, иако је претходно знао да ВВ није призната стечена страна високошколска исправа – магистарска диплома, у складу са чланом 3. став 4. Правилника о упису студената на студије Универзитета у Крагујевцу, нити у складу са чланом 12. став 2. тачка а у вези става 1. Правилника о признавању страних високошколских исправа и вредновања страних студијских програма....па су

тако....прибавили корист ВВ у виду издате дипломе о стеченом научном називу доктор ... наука и противно решењу ректора Универзитета у Крагујевцу...којим се утврђује ценовник у поступку признавања страних високошколских исправа и вредновања страних студијских програма....нанели штету Универзитету у Крагујевцу у износу од 80.000,00 динара“.

Наиме, супротно изнетим наводима браниоца окривљеног АА, по налажењу Врховног суда, из чињеничног описа радње кривичног дела из члана 359. став 1. Кривичног законика из изреке пресуде, јасно произилази да је радња окривљеног описана као континуирана у временском периоду од 12.06.2014. године до краја октобра 2015. године, у оквиру којег је окривљени у једном делу периода поступао у својству редовног професора факултета наука у Крагујевцу, а потом у својству ... Универзитета у Крагујевцу. При томе, описана радња обухвата више међусобно повезаних поступања, од којих су поједине радње предузете и пре ступања окривљеног АА на функцију ..., док је коначна реализација радње извршења остварена у моменту када је окривљени, у својству ..., искористио свој службени положај и овлашћења и прекорачио границе тих овлашћења, између осталог, својеручним потписивањем дипломе о стеченом научном називу доктора ... наука дана ...2015. године. Окривљени је као ... имао службено овлашћење да потписује дипломе, али је у конкретном случају то овлашћење искористио супротно његовој сврси и прописима, који уређују поступак стицања и признавања високошколских исправа, будући да лице коме је диплома издата није испуњавало услове за упис и окончање докторских студија на начин предвиђен прописима Универзитета, јер му претходно није била призната страна високошколска исправа – магистарска диплома, нити је спроведен поступак њене нострификације у складу са одредбама Правилника о упису студената на студије Универзитета у Крагујевцу и Правилника о признавању страних високошколских исправа и вредновању страних студијских програма. Упркос томе, окривљени је, знајући за наведене околности и поступајући супротно важећим прописима, својеручно потписао диплому, чиме је другом лицу прибавио корист, а Универзитету нанео штету.

Стога су без утицаја на другачију одлуку наводи браниоца окривљеног, којима се постојање својства службеног лица – ..., а самим тим и постојања кривичног дела из члана 359. став 1. Кривичног законика, доводи у везу са датумом стицања научног звања од стране ВВ, јер су у изреци пресуде детаљно описане континуиране радње окривљеног, које обухватају и његово поступање у својству службеног лица - ... Универзитета у Крагујевцу, у оквиру којег је искористио свој службени положај и овлашћења.

Сходно наведеном, по оцени овог суда из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим, и то како објективна, која се односе на радњу окривљеног, који је искористио свој службени положај и овлашћења, прекорачењем граница својих овлашћења, прибавио корист другом лицу и нанео штету Универзитету, тако и субјективна обележја дела, која се тичу урачунљивости и умишљаја (свест и воља) окривљеног за извршење дела, које укључује и свест о забрањености дела, па су наводи из захтева браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића, којима се истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића, изнетим у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као и наводима изнетим у погледу повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у целисти, суштински се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, јер се кроз критику законитости доказа и процесних радњи, као и кроз другачију интерпретацију исказа и односа између учесника, износи сопствена верзија догађаја, чиме се доводе у питање чињенични закључци на којима се заснивају побијане пресуде, односно указује се на повреду одредбе члана 440. у вези члана 16. ЗКП.

Такође, на повреду исте одредбе из члана 440. ЗКП, указује се и осталим наводима захтева бранилаца окривљеног АА, адвоката Данила Божовића, Стефана Стевановића и Бранислава Тодоровића, којима се, кроз оспоравање оцене изведених доказа и полемисањем са образложењем правноснажних пресуда (члан 438. став 2. тачка 2) ЗКП), те позивањем на повреде чланова 16. и 419. ЗКП, суштински износи сопствено виђење чињеничног стања и врши другачија оцена изведених доказа. Поред тога, ови браниоци, у вези са правном природом и коришћењем садржине кривичне пријаве указују и на повреду члана 280. ЗКП, а у вези са тим и на повреду одредби чланова 68. став 1. тачка 10), 178 и 163. став 1. ЗКП, као и на повреду одредбе члана 479. односно 481. став 2. ЗКП, о којој је већ било речи.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због повреда одредби чланова 16, 68. став 1. тачка 10), 163. став 1., 178, 280, 440, 479 и 481. став 2. ЗКП, то се Врховни суд у разматрање и оцену, захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у овим деловима, није није упуштао.

С обзиром на то, да уз захтев за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА, адвокат Живорад Лекић није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни суд није упуштао ни у оцену навода овог браниоца да је приликом доношења побијаних пресуда дошло до повреде Уставом загарантованих права из члана 32. Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Са изнетих разлога, Врховни суд, је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић